

телно кжси съ малки стѣпала крака. Много време престояхъ при чудния звѣръ, отворихъ уста, но не казахъ ни дума. Дадохъ ми малѣкъ, бѣлъ хлѣбъ и ми казаха да го дамъ на носорога. Азъ не се решихъ, уплашихъ се. Другъ взема хлѣба, доближи го до неугледната уста на носорога — и хлѣбътъ изчезна.

И не само на дете — и на възрастень човѣкъ външността на носорога произвежда такова впечатление. Нѣщо сиво, мъртвешки неподвижно стои предъ васъ. Тихо мърда глава и съ тѣпо изражение ви гледатъ неговитѣ тъмни, малки очички.

Тѣлото на носорога е покрито почти съ гола кожа, която е така дебела, че не всѣки куршумъ може да я пробие. Главата е тѣсна, дълга и силно издадена напредъ. Горната устна малко е издадена и напомня хоботъ. Очитѣ сж твѣрде малки, така че носорогътъ не всѣкога може да види ловеца. На горната страна на носа, а понѣкога и на челото, се намира единъ или два рога. Това сж кожни рогови израстъци и затова лесно можемъ да ги отрѣжемъ съ остъръ ножъ. Но това не имъ прѣчи да бждатъ извънредно здрави.

Носорозитѣ се вѣдятъ само въ стария свѣтъ и то само въ Африка и южна Азия и близкитѣ до нея острови. Между тѣхъ различаватъ еднороги и двуроги; по цвѣта на космитѣ се раздѣлятъ на черни и по-свѣтли. Въ европейскитѣ зоологически градини най-често се срѣща индийскитъ черенъ носорогъ, който въ своята родина се нарича „ганда.“ Двурогия носорогъ най-вече се вѣди въ Африка и се смѣта за едно отъ най-свирепитѣ животни.

Сѣнчеститѣ и влажни мѣста, блатата и брѣговетѣ на рѣкитѣ и езерата сж най-любимото мѣсто